

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 22 listopada 2012 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodniczący:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Tomasz Słaboszowski</i>
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	<i>Piotr Gryśka</i>
	<i>Członek GKO:</i>	<i>Paweł Kryczko (spr.)</i>
Protokolant:		Bartosz Głuszko

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Pawła Laudańskiego,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 listopada 2012 r. odwołania wniesionego przez Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych na niekorzyść Obwinionego (...) - pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Zastępcy Dyrektora ds. Administracyjnych Muzeum (...) - od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Kielcach z dnia 3 lipca 2012 r., sygn. akt:KDF-53/28/2012, którym Komisja Orzekająca – na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 7 w związku z art. 28 ust. 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych - umorzyła postępowanie w stosunku do Pana (...) za naruszenia dyscypliny finansów publicznych określone w:

1) art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegające na udzieleniu zamówienia publicznego na dostawę paliwa wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych, czym naruszył art. 44 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.), obligujący zamawiającego do stosowania przepisów o zamówieniach publicznych oraz art. 3 ust. 1 pkt 1, art. 32 ust. 1 i art. 34 ust. 3 pkt 1 ustawy z 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. nr 113, poz. 759 z późn. zm.),

2) art. 17 ust. 2 pkt 2 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, polegające na zawarciu w dniu 31 maja 2010 r. umowy na sprzedaż paliwa pomiędzy (...) a Muzeum (...) na czas nieoznaczony, czym naruszył art. 142 ust. 1 ustawy - Prawo zamówień publicznych.

Komisja Orzekająca I instancji orzekła, że koszty postępowania w wysokości 291,71 zł., ponosi Skarbu Państwa.

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie.

Pouczenie:

Orzeczenie niniejsze jest prawomocne w dniu jego wydania. Na niniejsze orzeczenie – w terminie 30 dni od dnia jego doręczenia – służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę wnosi się za pośrednictwem Głównej Komisji Orzekającej.

UZASADNIENIE

Regionalna Komisja Orzekająca przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Kielcach (zwana dalej RKO) w dniu 03.07.2012 r. przeprowadziła rozprawę w sprawie Pana (...), pełniącego w okresie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Zastępcy Dyrektora ds. Administracyjnych Muzeum (...). Obwinionemu zarzucono naruszenie dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (zwanej dalej ustawą) w brzmieniu obowiązującym w momencie popełnienia czynu, a w obecnie obowiązującym stanie prawnym w art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy, przez to, że w dniu 31 maja 2010 r. w Muzeum (...) udzielił zamówienia publicznego na dostawę paliwa wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych. Czyn ten stanowił naruszenie art. 44 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych obligujący zamawiającego do stosowania przepisów o zamówieniach publicznych oraz art. 3 ust. 1 pkt 1, art. 32 ust. 1 i art. 34 ust. 3 pkt 1 ustawy Prawo zamówień publicznych (zwanej dalej Pzp). Ponadto Obwinionemu zarzucono naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w art. 17 ust. 2 pkt 2 ustawy, polegające na tym, że zawarł ww. umowę na czas nieoznaczony, co było sprzeczne z art. 142 ust. 1 Pzp. RKO – po przeprowadzonej rozprawie - na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 7 w związku z art. 28 ust. 1 ustawy postanowiła postępowanie umorzyć.

W uzasadnieniu orzeczenia RKO wskazała, że wniosek o ukaranie został złożony przez Rzecznika dyscypliny finansów publicznych w Kielcach na podstawie zawiadomienia złożonego przez Marszałka Województwa Świętokrzyskiego. Rzecznik wnosił o wymierzenie Obwinionemu za zarzucane mu naruszenia dyscypliny finansów publicznych kary upomnienia.

RKO ustaliła następujący stan faktyczny.

W dniu 31 maja 2010 r. (...) w imieniu Muzeum (...) udzielił zamówienia publicznego firmie (...) na dostawę paliwa w formie bezgotówkowej w systemie „Routex”. Umowa została zawarta na czas nieoznaczony, co narusza art. 142 ust. 1 Pzp. Zamawiający określił wartość szacunkową zamówienia na 23.000 zł netto rocznie i udzielił zamówienia na podstawie art. 4 pkt 8 Pzp, tj. bez stosowania przepisów Pzp. W przypadku zawarcia umowy na czas nieoznaczony, należało przemnożyć ustaloną, zgodnie z art. 34 ust. 1 Pzp, podstawę wartości rocznej zamówienia przez 4 lata, w myśl art. 34 ust. 3 pkt 1 Pzp, a wówczas zamawiający uzyskałby kwotę zamówienia przekraczającą 14.000 euro, co obligowało go do stosowania ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Pzp.

(...) w swoim piśmie jak również w trakcie rozprawy wyjaśnił, że umowa podpisana w dniu 31 maja 2010 roku dotycząca sprzedaży paliwa w formie bezgotówkowej w systemie „Routex” dokonywanej w Polsce i za granicą została przygotowana przez kontrahenta według obowiązującego u niego wzoru i przez przeoczenie podpisana przez Zamawiającego bez poprawki §8 dotyczącego czasu trwania umowy, choć w założeniu miała ona być umową na czas określony na okres 12 miesięcy. W związku z tym Zamawiający określił szacunkową wartość zamówienia na kwotę 23.000 zł netto. Według regulaminu sprzedaży bezgotówkowej dokonywanej w sieci podmiotów działających w systemie „Router” w Polsce i zagranicą §4 pkt 51 stanowiącego załącznik do przedmiotowej umowy, karty paliwowe wydawane są jedynie na dwa lata, a nie bezterminowo. Uchybienie dotyczące czasu trwania umowy zostało naprawione poprzez niezwłoczne rozwiązanie umowy i zawarcie nowej zgodnie z brzmieniem art. 142 Pzp, co zgodnie z art. 36 ust. 2 pkt 3 ustawy nie pozostaje bez znaczenia dla oceny stopnia szkodliwości dokonanych działań. Umowa z dnia 31 maja 2010 trwała zatem 16 miesięcy, co przy tak określonej wartości szacunkowej netto, nie spowodowało przekroczenia przez Zamawiającego kwoty 14 000 EURO i w efekcie nie skutkuje naruszeniem przepisów Pzp. Obwiniony dodał, że umowa z dnia 31 maja 2010 roku nie powodowała wyłączości czy ograniczenia konkurencji w zakupach paliwa.

Muzeum (...) po jej podpisaniu, dalej mogło dokonywać zakupów paliwa za gotówkę w dowolnej stacji benzynowej, a bezgotówkowy zakup benzyny i oleju napędowego, dzięki tej umowie, mógł być dokonywany na stacjach (...). Bezgotówkową sprzedaż benzyny i oleju napędowego Zamawiający mógł zawrzeć jedynie z tą firmą ze względu na to, że jako jedyna oferowała minimalny ilościowy limit zakupów w wysokości 400 litrów miesięcznie, a nie jak np. Orlen, gdzie minimalny limit zakupów określany jest na 1000 litrów zakupionego paliwa miesięcznie, co przekracza możliwości Zamawiającego.

RKO na podstawie zebranego materiału dowodowego stwierdziła, że fakt naruszenia dyscypliny finansów publicznych przez Obwinionego (...) w zakresie czynu określonego w art. 17 ust. 1 b pkt 1 i art. 17 ust. 2 pkt 2 ustawy miał miejsce. W ocenie RKO, uchybienia przepisom Pzp, choć stanowiły naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie miały charakteru zamierzonego działania, jak również nie miały żadnych negatywnych skutków dla finansów publicznych. RKO uwzględniając wagę naruszonych obowiązków, sposób i okoliczności ich naruszenia a także skutki naruszenia uznała, że mimo naruszenia dyscypliny finansów publicznych stopień szkodliwości popełnionych czynów dla finansów publicznych był znikomy. Stopień znikomy przesądza o niedochodzeniu odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, stanowiąc przesłankę obligującą do umorzenia postępowania na podstawie przepisu art. 78 ust. 1 pkt 7 w związku z art. 28 ust. 1 ustawy.

RKO uznała, że udział Obwinionego w rozprawie i złożenie obszernych i wyczerpujących wyjaśnień, świadczy o jego postawie i skutecznie zapobiegnie w przyszłości naruszeniu dyscypliny finansów publicznych.

Powyższe orzeczenie – na niekorzyść Obwinionego – zaskarżył Rzecznik dyscypliny finansów publicznych i wniósł o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez RKO.

W uzasadnieniu Rzecznik wskazał, że, jego zdaniem, RKO nie miała argumentów przemawiających za umorzeniem postępowania wobec Pana (...).

Rzecznik podkreślił, że uzasadnienie dla drobiazgowego unormowania nieprawidłowości związanych z zamówieniami publicznymi i kwalifikacji ich jako naruszenia dyscypliny finansów publicznych, wynika z celów prawa zamówień publicznych eksponujących interes publiczny i eliminujących sytuacje korupcjogenne. Rolę systemu udzielania zamówień publicznych jako spójnego i czytelnego systemu zamówień publicznych sprzyjającego właściwej gospodarce środkami publicznymi wielokrotnie akcentowała GKO w uzasadnieniach wydawanych orzeczeń: 1) system zamówień publicznych ma służyć

racjonalnemu wydatkowaniu środków publicznych, przeciwdziałaniu korupcji oraz równemu traktowaniu dostawców i wykonawców, przez stworzenie warunków uczciwej konkurencji w trakcie ubiegania się o zamówienie publiczne (orzeczenie GKO z dnia 13 lutego 2003 r.)

2) system zamówień publicznych ma służyć racjonalnemu wydatkowaniu środków publicznych, przeciwdziałaniu korupcji oraz zapewnić równe traktowanie dostawców i wykonawców przez stworzenie warunków uczciwej konkurencji w trakcie ubiegania się o zamówienie publiczne. Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie wymaga zaistnienia dalszych skutków negatywnych dla ładu finansów publicznych. Całkowicie bezpodstawne jest stwierdzenie, że poprzez udzielenie zamówienia z pominięciem Pzp nie nastąpił uszczerbek w środkach publicznych i doprowadzi to do pewnych oszczędności. Właśnie stosowanie przepisów Pzp daje gwarancję udzielenia najkorzystniejszych zamówień dla jednostek sektora finansów publicznych (orzeczenie GKO z dnia 30 września 2004 r.)

3) utrwalone w orzecznictwie stanowisko nie przyjmuje jako okoliczności usprawiedliwiającej naruszenie tej zasady twierdzeń nierzadko podnoszonych przez sprawców, że pominięcie przepisów o zamówieniach publicznych nie spowodowało negatywnych skutków dla finansów publicznych lub nawet doprowadziło do pewnych oszczędności. W ocenie GKO nie zasługuje na uwzględnienie argument, że w wyniku zakupu z pominięciem ustawowych wymogów nie nastąpił uszczerbek w środkach jednostki, bowiem właśnie stosowanie przepisów tej ustawy ma być gwarancją udzielania zamówień najkorzystniejszych dla jednostek sektora finansów publicznych (orzeczenie GKO z dnia 10 lipca 2003 r.)

4) prawo zamówień publicznych jest jednym z podstawowych aktów prawnych, które kierownik takiej jednostki obowiązany jest znać i stosować. W ocenie GKO przepis dotyczący obowiązku składania stosownych wyjaśnień w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego jest jasny i jednoznaczny, stąd nie można w tym zakresie uwzględnić twierdzeń o skomplikowanym charakterze regulacji i trudnościach w jej stosowaniu. Dla eliminacji tego rodzaju uchybień wystarczająca jest nawet jednokrotna lektura ustawy (orzeczenie GKO z dnia 19 stycznia 2006 r.)

5) odpowiedzialność z art. 17 ustawy „nie wymaga zaistnienia dalszych skutków negatywnych dla ładu finansów publicznych. Całkowicie bezpodstawne jest stwierdzenie, że poprzez udzielenie zamówienia z pominięciem ustawy o zamówieniach publicznych, nie nastąpił uszczerbek w środkach publicznych doprowadzi się do pewnych oszczędności. Właśnie stosowanie przepisów ustawy o zamówieniach publicznych daje gwarancję udzielenia najkorzystniejszych zamówień dla jednostek sektora finansów publicznych” (orzeczenie GKO z dnia 30 września 2004 r.)

Bezsporne jest – wywodzi Rzecznik - iż naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest udzielenie zamówienia publicznego wykonawcy, który nie został wybrany w trybie określonym w przepisach o zamówieniach publicznych. Nakaz udzielenia zamówienia publicznego wyłącznie wykonawcy, który został wybrany w trybie określonym przepisami o zamówieniach publicznych (tzw. zasada powszechności) formułuje art. 7 Pzp. Hipoteza art. 17 ust. 1 b pkt 1 ustawy obejmuje sytuacje, gdy do udzielenia zamówienia publicznego doszło bez zastosowania któregośkolwiek z trybów przewidzianych w prawie zamówień publicznych, zamówienia udzielono podmiotowi, który nie uczestniczył w postępowaniu o udzielenie zamówienia lub udzielono zamówienia w trybie nieznanym w ustawie.

Wskazać należy – wywodzi dalej Rzecznik - iż znamiona naruszenia dyscypliny finansów publicznych kwalifikowanego w art. 17 ust. 1 b pkt 1 ustawy wypełnia każda sytuacja, gdy podmiot ustawowo zobligowany do stosowania prawa zamówień publicznych w sposób zawiniony zaniechał wypełnienia tego obowiązku, tj. zawarł umowę bez zastosowania jakiegokolwiek trybu udzielenia zamówienia publicznego.

Rzecznik podniósł, iż obowiązek zawierania umów na usługi, dostawy lub roboty budowlane, na zasadach określonych w przepisach o zamówieniach publicznych, nakłada na jednostki sektora finansów publicznych art. 44 ust. 4 u.f.p. System zamówień publicznych ma ograniczać arbitralność w wyborze oferentów i zapobiegać nadużyciom oraz korupcji. Oparcie systemu dokonywania zakupów, dostaw, usług i robót budowlanych przez jednostki sektora finansów publicznych na zasadach i rygorach przepisów o zamówieniach publicznych może w najpełniejszy sposób zapewniać efektywność ekonomiczną wydatków dokonywanych ze środków publicznych. Gwarantują to zasady, na których oparty jest system zamówień publicznych, wśród których podstawowe znaczenie mają: zasada powszechności, uczciwej konkurencji, równego traktowania podmiotów obiegających się o zamówienie publiczne, zasada jawności oraz zasada zachowania formy pisemnej.

Rzecznik podkreślił, iż zgodnie z art. 35 ustawy, w przypadku, gdy stopień szkodliwości finansów publicznych nie jest znaczny można wymierzyć karę upomnienia.

W ocenie Rzecznika, takie organy jak Komisja Orzekająca, Rzecznik dyscypliny finansów publicznych, winny stać na straży finansów publicznych i poddawać szczególnej uwadze wydatkowanie środków publicznych.

W trakcie rozprawy przed GKO Zastępca Głównego Rzecznika pozostawił GKO uznanie, czy stopień naruszenia dyscypliny finansów publicznych popełnionego przez Obwinionego był wyższy niż nieznaczny.

GKO zważyła, co następuje.

Pomimo licznych wad zaskarżonego orzeczenia odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że RKO nie wskazała, które przepisy ustawy należy stosować rozpatrując złożony wniosek o ukaranie. Skoro RKO ustaliła, że zarzucane Obwinionemu czyny zostały popełnione w czasie gdy obowiązywała całkiem inna - niż w dacie orzekania – redakcja art. 17 ustawy, w którym określono znamiona zarzucanych Obwinionemu czynów, to obowiązkiem RKO było przeprowadzenie rozważań na temat ustawy, która powinna być w niniejszej sprawie zastosowana. Kwestia ta ma znaczenie w niniejszej sprawie, gdyż zmianie uległ także art. 28 ustawy dotyczący przesłanek dokonywania oceny stopnia szkodliwości czynu dla ładu finansów publicznych. W szczególności ustawodawca w art. 28 ustawy dokonał podziału czynów stanowiących naruszenie dyscypliny finansów publicznych na wywołujące skutki finansowe i czyny nie wywołujące takich skutków. W dacie popełnienia zarzucanych Obwinionemu czynów takiego rozróżnienia ustawa nie wprowadzała. W tej sytuacji RKO powinna wyjaśnić, czy stosuje art. 28 w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia naruszenia (jako względniejszy dla sprawcy) czy też art. 28 w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie sposób dowiedzieć się, jaki stan prawny przyjęła RKO dla podjętego rozstrzygnięcia.

Wskazując na wystąpienie przesłanki znikomej szkodliwości naruszenia dla finansów publicznych, RKO podkreśliła, że uwzględniła wagę naruszonych obowiązków, sposób i okoliczności ich naruszenia a także skutki naruszenia. Tak sporządzone uzasadnienie w istocie uniemożliwia instancyjną kontrolę poprawności zaskarżonego orzeczenia, gdyż ogranicza się do przytoczenia fragmentu art. 28 ustawy. RKO powinna wskazać dlaczego:

- a) uznała, iż waga naruszonych obowiązków jest niewielka,
- b) sposób i okoliczności naruszenia przemawiają za przyjęciem znikomej szkodliwości,
- c) skutki naruszenia (finansowe lub inne) są znikome.

Pomimo wskazania opisanych wyżej wad zaskarżonego orzeczenia GKO zdecydowała utrzymać je w mocy, gdyż sentencja orzeczenia odpowiada prawu. Innymi słowy, pomimo wadliwego uzasadnienia orzeczenie jest zgodne z prawem. W tej sytuacji uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania doprowadziłoby do wydania identycznego – jak w zaskarżonym orzeczeniu – rozstrzygnięcia.

GKO pragnie zwrócić także uwagę, że uzasadnienie odwołania Rzecznika nie zawiera argumentów odnoszących się wprost do oceny stopnia szkodliwości tego konkretnego czynu. Rzecznik przytacza głównie tezy różnych orzeczeń GKO, ale nie wyjaśnia dlaczego uważa, że znajdują one zastosowanie w niniejszej sprawie. Rzecznik powinien dążyć do wykazania, że w tej konkretnej sprawie waga naruszonych obowiązków, okoliczności i sposób działania sprawcy, skutki naruszenia przemawiają za przyjęciem, iż stopień szkodliwości popełnionego czynu jest wyższy od znikomego. Tezy zawarte w uzasadnieniu odwołania wynikające z orzeczeń GKO są oczywiście prawdziwe, jednakże charakteryzują się znacznym stopniem ogólności. W oparciu o te ogólne tezy – w oderwaniu od konkretnych spraw, w których zapadły - nasuwa się wniosek, że żadne naruszenie dyscypliny finansów publicznych nie może charakteryzować się znikomą szkodliwością dla finansów publicznych. Mając na uwadze powyższe, Rzecznik powinien wykazać, że te ogólne tezy (zawsze prawidłowe) odnoszą się do rozpatrywanego naruszenia. Jeśli więc, w tym konkretnym przypadku popełnione naruszenie spowodowało negatywne skutki dla finansów publicznych, w tym finansowe, to Rzecznik powinien je wskazać.

GKO uznała, że dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy należy zastosować ustawę w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania, gdyż ustawa obowiązująca w dniu popełnienia naruszenia nie była dla Obwinionego względniejsza. W przekonaniu GKO to nowa ustawa – poprzez nową regulację art. 28 ustawy a także poprzez nowe brzmienie art. 146 ust. 2 ustawy – jest dla Obwinionego korzystniejsza. Art. 146 ust. 2 ustawy, po nowelizacji, uniemożliwia GKO zmianę orzeczenia Komisji I instancji poprzez przypisanie Obwinionemu odpowiedzialności i odstąpienie od wymierzenia kary. W stanie prawnym obowiązującym w dacie popełnienia naruszenia – w realiach niniejszej sprawy – GKO mogła przypisać Obwinionemu odpowiedzialność i odstąpić od wymierzenia kary. Z kolei zmiana art. 28 ustawy ułatwia komisjom orzekającym dokonanie oceny stopnia szkodliwości popełnionego czynu dla finansów publicznych.

Dokonując tej oceny, GKO uznała, iż wagi naruszonych obowiązków przez Obwinionego nie można uznać za znikomą. Obwiniony, podpisując umowę nie zwrócił uwagi na jej sprzeczność z Pzp. Obwiniony przed podpisaniem tej umowy powinien upewnić się, iż jest ona zgodna z powszechnie obowiązującymi jednostką sektora finansów publicznych przepisami. Oznacza to, że obowiązkiem Obwinionego było – przed podpisaniem umowy – dokładne jej przeczytanie pod kątem zgodności umowy z powszechnie obowiązującymi Muzeum (...) przepisami. Waga naruszonych obowiązków nie uzasadniała więc umorzenia postępowania.

Jednakże już analiza okoliczności naruszenia oraz skutki naruszenia nie prowadzą do tak jednoznacznego wniosku. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że Obwiniony był przekonany, iż zawiera umowę na 1 rok i w oparciu o to przekonanie sprawdził, czy ma obowiązek stosowania Pzp. Oznacza to, że Obwiniony nie zastosował Pzp nie dlatego, że nie chciał jej stosować, lecz dlatego, że po przeprowadzeniu stosownego rozumowania doszedł do wniosku – jak się okazało błędnego – że ze względu na wartość zamówienia w tym konkretnym przypadku nie ma takiego obowiązku. W przekonaniu GKO inaczej należy ocenić działanie sprawcy, który odmawia stosowania Pzp a inaczej sprawcy, który sprawdza czy ma obowiązek ją stosować, a następnie – w oparciu o błędną przesłankę – ustawy nie stosuje, choć ma taki obowiązek. W realiach rozpatrywanej sprawy – w przekonaniu GKO – popełniony przez Obwinionego błąd jest tylko w pewnym stopniu usprawiedliwiony. Sposób i okoliczności działania sprawcy nie przesądzają więc jednoznacznie, czy stopień szkodliwości popełnionego naruszenia jest wyższy od znikomego.

Ostatnia z przesłanek oceny stopnia szkodliwości zarzucanych Obwinionemu czynów dotyczy skutków naruszenia w tym także skutków finansowych. W tym zakresie GKO zwraca uwagę, że przedmiotem zamówienia było paliwo. Cena tego towaru, oferowanego przez

różnych dostawców jest jednak porównywalna, co oznacza, że bez względu na to, kto dostarczałby paliwo Muzeum (...), to wartość zamówienia byłaby w istocie prawie taka sama. O takiej ocenie decyduje też skala zamówień paliwa, która w tej jednostce nie była duża. Innymi słowy, bez względu na to komu udzielono by tego zamówienia publicznego, jego wartość nie mogła w istotny sposób różnić się od ceny zapłaconej przez kierowaną przez Obwinionego jednostkę. Oznacza to, że w tej konkretnej sprawie, ze względu na przedmiot zamówienia, nie było możliwości uzyskania korzystniejszej ceny dla tego zamówienia. Nie istniało też ryzyko popełnienia korupcji. W tej sytuacji skutki naruszenia dla finansów publicznych są w istocie znikome.

Mając na uwadze przeprowadzone rozważania, GKO uznała, że pomimo pewnych wątpliwości, rozstrzygnięcie, iż w niniejszej sprawie stopień naruszenia dyscypliny finansów publicznych dla ładu finansów publicznych jest znikomy, nie narusza prawa. Dla takiej konkluzji decydujące znaczenie miało łączne rozpoznanie wszystkich przesłanek oceny stopnia szkodliwości czynu określone w art. 28 ustawy. Spośród tych przesłanek w szczególności skutki naruszenia dla finansów publicznych, w realiach niniejszej sprawy, okazały się znikome.

GKO pragnie zwrócić uwagę na treść art. 45 ustawy, zgodnie z którym członkowie komisji orzekających w zakresie orzekania są niezawiśli. Ponadto członkowie ci orzekają na mocy przekonania opartego na ocenie dowodów. GKO, szanując niezawisłość członków Komisji I instancji i ich prawo do samodzielnego rozstrzygania nasuwających się wątpliwości, nie znalazła wystarczających podstaw do stwierdzenia, że wydane orzeczenie narusza prawo w stopniu uzasadniającym wyeliminowanie go z obrotu prawnego.

Biorąc powyższe pod uwagę, GKO orzekła jak w sentencji.